

‘En toen de Heer haar zag’

Lukas 7:11-17

Het was wel een zeer droevige stoet die Naïn verliet, juist toen de Heer Jezus de poort van deze stad naderde. Een dode werd uitgedragen, de eniggeboren zoon van zijn moeder. En zij was weduwe.

Het woord weduwe roept een wereld van ‘wee’ op voor ons oog. Naar de taalkundigen zeggen, duidt dit woord in alle talen op een leegte, zoals het Latijnse woord ‘vidua’ betekent: ‘berooft’, ‘leeg gemaakt’. Dit stemt overeen met verschillende uitspraken van de Schrift. Wanneer Jeremia de grote ellende van Jeruzalem beweent, zegt hij dat zij geworden is als een weduwe (Klaagl. 1:1) en als in Jesaja 3:26 deze weduwstaat voorzeggd is, wordt er geprofeteerd dat ‘alles haar ontnomen’ zou worden. Andere plaatsen spreken over Israël in deze toestand als over een ‘berooft en uitgeplunderd volk’ (Jes. 42:22).

Zo was dan ook deze vrouw in Naïn berooft van haar man. En nu had zij ook nog haar enige zoon verloren. Haar hart en leven waren ‘uitgeplunderd’ en berooft van het dierbaarste wat zij bezat, en droefheid en rouw waren ervoor in de plaats gekomen. Huilend liep zij achter de baar en velen uit de stad volgden haar in oprechte deelneming. Maar niet één kon de diepte van haar smart peilen, niet één haar opheffen uit haar verdriet.

Maar daar naderde uit de richting van Kapernaüm de Heer Jezus, de Vorst van het leven! De vorige dag had Hij door Zijn macht daar een doodzieke slaaf van de hoofdman gezond gemaakt. Groot was het geloof van deze hoofdman. Maar in deze genezing was Zijn macht openbaar geworden, groter dan een groot geloof. Van deze macht zal de menigte die volgde, zeker hebben getuigd.

‘En toen Hij de stadspoort naderde, zie’. Wat zien we dan? We zien een droevige stoet uit Naïn: de dragers met de doodsbaar en de droevige last, de arme weduwe, troosteloos in haar verdriet. We proberen door te dringen in haar smart, maar voelen ons zo onmachtig, zo klein, en kunnen niets anders dan met haar huilen.

‘En toen de Heer haar zag’. Dan mogen wij ook opmerken hoe Zijn oog zich richt op deze bedroefde vrouw. Wanneer Hij haar ziet, begrijpt Hij al haar moeite en verdriet, peilt Hij haar diepste smart. Is dit niet in Zijn oog te lezen? Ja, Zijn zien is zien. Niet het zien van de buitenkant van de smart, maar doordringen tot op de bodem van het leed.

Dat zien brengt Zijn innerlijk in beweging. Zijn grote ontferming is de drijfveer. Haar leed wordt Zijn leed, haar smart Zijn smart. En aangegrepen door dit leed, veroorzaakt door de macht van de dood, zal Hij de dood tegemoet treden. Door Zijn woord zal de dood genoodzaakt worden zijn prooi terug te geven! Deze tentoonspreiding van Zijn macht is de openbaring van de macht van Zijn Goddelijke ontferming. Hier blikken wij in Zijn hart. En zó, bewogen over haar met ontferming, zien wij Hem, vóórdát Hij de dode zal opwekken, tot de moeder gaan, en horen wij Hem tot haar zeggen: ‘Ween niet’.

Wonderbare woorden, gesproken in uiterst moeilijke omstandigheden! Woorden die door deze diepbedroefde zeker niet direct begrepen zijn, maar die wel deze uitwerking hebben gehad dat haar ogen zich van de doodsbare tot de Heer Jezus gewend hebben en haar hebben doen zien hoe Hij háár zag. En daar is ongetwijfeld een wondere macht en bekoring van uitgegaan. Van dat ogenblik af zal zij zeker elke handeling van de Heer met de grootste oplettendheid gadeslagen hebben, totdat zij haar zoon jubelend aan haar borst mocht drukken.

‘Toen de Heer haar zag’. Als u bedroefd bent en dit leest, wil er dan aan denken dat onze Heer, Jezus Christus gisteren en heden Dezelfde is. Als een geliefde van u werd weggenomen en u in diepe rouw bent, delen ongetwijfeld velen in uw verdriet. Maar slechts Eén is er Die al uw droefheid volkomen kent, en Zijn oog is ook nu op u gericht. Ja, de Heer ziet ook u. En Hij wil zo graag dat uw oog op Hem gericht is. De Heer ziet u, en er is niets in uw verdriet en in uw omstandigheden wat Hij niet ziet. De Heer ziet u, Hij, de Bron van eeuwige liefde, van Goddelijke ontferming.

De tijd is nabij dat Hij komt voor de Zijnen. Dan verenigt Hij allen die in Zijn verlossingswerk geloofd hebben, voor eeuwig rondom Zich. Dan zijn er geen zorgen, moeite en verdriet meer en gaat Zijn bruid juichend de hemel in. Wat daar tussen ligt, is slechts een kwestie van ‘een korte tijd’. De troost nu bij onze verliezen en ons verdriet in deze korte wachttijd is dat wij in plaats van te staren op de doodsbare, op het koude graf, op de lege plaats, het oog mogen richten op Hem, om te zien hoe Hij ons aanziet, om te letten op Zijn wondere wijze van doen.